

ter. Doktoren, der trods sin Klumpfod var stærk som en ung Stud, trængte Broderen ind mod Væggen. Men pludselig slap de hinanden med et forskrækket „Hys!“ — De hørte Drønet af Frøken Martinsens Skridt ude fra Køkkengangen.

„Ind til mig!“ sagde Præsten.

Den store, trefags Havestue, der var indrettet til Studereværelse, gjorde som alle Præstegaardens Rum et halvtomt og fattigt Indtryk. En lille Petroleumslampe var stillet hen paa en højbenet Fyrretræs Pult og lyste blegt ned paa Skraalaagets grønne Klæde. Den øvrige Del af Stuen laa i Halvmørke. Paa Væggen ovenover Pulten hang et stort Kristusbillede indrammet af friskt Bøgeløv. Det var Faderens gamle Bedepult, som Sønnen holdt i Ære. Under dette tornekrønte Kristushoved havde Jørgen Skolelærer to Gange daglig holdt Andagt med sine Børn. Her stod han i sine sidste Aar saa mangen angstfuld Nat med det skæggede Hoved begravet i Hænderne og kunde ikke finde Fred.

Døren ud til Haven stod aaben. Aftenen var lun og stille. En Nattergal sad et Sted derude og gav sig lidenskabeligt hen i sin Musik.

De to Brødre stod et Øjeblik tavse i Døren og hørte paa dens Triller. Saa satte Doktoren sig overskrævs paa en Stol og klemte Hænderne om Rygstødet.

„Fortæl mig saa, Johannes — hvad siger du til Farbror Tyge?“

„Du veed det altsaa allerede.“

„Jeg kom til Storeholt lige efter, at du var gaaet. Jeg har en Patient der for Tiden. Jægermesteren fortalte mig Nyheden. Bag-efter fik jeg den bekræftet af Mejeribestyreren. Saa vidt jeg forstod, havde han den fra selve Hans Almægtighed Balduin Hansen.“

„Ja — den telegrafiske Forespørgsel kom til ham som Bestyrelsens Formand. Men sig mig, Povl — hvad mener du som Læge om Farbrors Tilstand? For ikke mange Maaneder siden forlød det med stor Bestemthed, at han var dødelig syg. Og nu rejser han fra Møde til Møde og holder Kamptaler og skaber Ophidselse i Landet som for 30 Aar siden.“